

gjort før i historien. Der er intet bevis for, at selv så stort et indgreb har afsvækket anvendeligheden, brugbarheden, soliditeten i den danske model.

Derfor er det unødvendigt at forsøge at fremmane en krisestemning i forhold til den danske model. For det er også en del af den danske model, at regeringen må foreslå Folketinget at gribe ind, hvis parterne ikke selv kan løse et problem som det, vi står med her.

Så er det blevet sagt, at det jo er klart, at arbejdsgeberne har kunnet læne sig tilbage, for de har jo vidst, der kom et indgreb.

Jeg ved ikke, hvor de har kunnet få den viden fra. Regeringen har klart signaleret, at parterne må klare problemerne. Der er blevet brugt en del tid på at stille spørgsmål og udveksle replikker om forligsmændens medvirken og muligheder. Jeg tror, at det, man skal gøre sig klart – vil jeg sige til hr. Ole Sohn – er, at forligsmanden afstod fra at udsætte konflikten de to gange 14 dage, fordi der ikke var noget som helst signal om, der var ikke noget som helst bud på, at parterne overhovedet kunne finde bare en lille brøkdel af et emne, der kunne danne grundlag for at føre forhandlingerne videre.

Der er mange andre, der har været inde på problemstillingen med arbejdsgeberne, der har kunnet læne sig tilbage.

Der er også i debatten fra Dansk Folkeparti kommet mange signaler. Lad mig sige: Jeg håber, at man også i Dansk Folkeparti har lært noget af situationen. For hvem var det, der den 14. april – hvis ikke jeg husker forkert – i spørgetimen stillede spørgsmålet til regeringen her i salen gående på: Vil regeringen nøjes med, hvis der udbryder konflikt på sygeplejerskeområdet – og dengang var afstemningen ikke engang tilendebragt – at sikre en eller anden form for nødberedskab, eller vil man gribe rigtigt ind, så konflikten ikke kan blive til noget? Så der har været nogle lidt differentierede signaler undervejs.

Jeg sagde selvfølgelig på det tidspunkt, at der ikke var nogen konflikt, der var en afstemning i gang, og det måtte også Dansk Folkeparti og øvrige partier respektere, sådan må det være.

Jeg vil afslutningsvis sige, at jeg har noteret mig, at der er et meget stort, bredt flertal, der er indstillet på at tage ansvar, når andre, når parterne ikke kan løse opgaven.

Det er naturligvis meget tilfredsstillende, at der er et meget bredt flertal, fordi det er så al-

vorlig en situation. Det er altid en alvorlig situation at gribe ind i en lovlig, løbende konflikt; det er altid alvorligt og derfor naturligvis meget væsentligt, at det ikke er med et snævert flertal, man må tage så alvorligt et skridt. Så jeg takker for, at så mange vil være med til at tage ansvaret.

Og så vil jeg tilsikre Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg et effektivt samarbejde gennem de kommende mange timer, så vi kan sikre den seriøse og forsvarlige behandling af det lovfor-slag, der er fremsat.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren om, hvor mange aflyste forundersøgelser, hvor mange aflyste operationer der har været i de første 8 dage set i forhold til konflikten i 1995.

Og jeg er også glad for, at ministeren roste, at nødberedskabet fungerer.

Så vil jeg stille et spørgsmål mere: Finder arbejdsministeren indgrebet i overensstemmelse med ILO's konventioner set i lyset af, at forligskvinden valgte at afstå fra at udsætte konflikten, hvilket forligskvinden kunne have gjort, hvis hun vurderede, at den ville ramme livsvigtige samfundsinstitutioner, eller den ville få vidtrækkende samfundsmæssig betydning? Hun afstod fra indgrebet, netop fordi nødberedskabet er så godt fungerende, så derfor er spørgsmålet: Finder ministeren ikke, at indgrebet er i konflikt med ILO's konventioner?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Vil arbejdsministeren i fuldt alvor påstå, at arbejdsgeberne ikke fuldt ud vidste, at der var et regeringsindgreb undervejs i samme øjeblik, konflikten havde løbet i nogle dage? Jeg mener, det har jo stået i alle landets aviser. Det har været tilkendegivet fra Venstre og De Konservative: Kom bare, så skal vi straks hjælpe jer. Alle og enhver i dette land vidste, at der var et beredskab. Da de i Folketingssalen spurgte: Kan vi få garanti for, at man ikke griber ind? Så var finansministerens mund lukket med syv segl. Den garanti kunne vi ikke få. Alle og enhver vidste, at der var et indgreb undervejs, og derfor lændede arbejdsgeberne sig tilbage, og derfor har regeringen et medansvar for, at situationen blev så fastlåst, som den blev. Det er realiteterne.